

Trenta-dos anys de fidelitat a Alella

per Joan Miquel Gomis

Un xafogós dia del mes d'agost de 1958, Franz Xaver Hafner va "aterrar" a Alella després d'haver cobert la distància que separa el nostre poble amb la ciutat alemanya de Biberach, a Baviera, conduint una Vespa, i amb el seu fill menut, a l'esquena. Ningú no sap ben bé per què Franz va anar a triar Alella per finalitzar definitivament el seu aventurat trajecte, i no va optar per aturar-se en nuclis urbans que començaven a preparar-se per esdevenir el paradís de milions de compatriotes seus, que col·lectivament havien decidit de venir a fregir-se cada estiu a la costa catalana. Eren els anys de l'inici de l'auca del turisme. Un sector que va fer revifar l'economia d'un estat, que sense moure un sol dit, veia com els turistes de l'Europa "moderna" canviaven, a cremadent, les seves revaloritzades monedes per pessetes, fent possible que una deficitària balança de pagaments exterior pogués equilibrar-se. Eren els anys del ministre de Turisme Fraga, i del màxim esplendor de les zones costeneres on l'especulació, l'explotació del sòl i el maltractament indiscriminat de la natura encara no havien assolit la seva màxima expressió.

Quan Franz Xaver Hafner va baixar de la moto, sabia que no s'havia equivocat. De res varen servir les indicacions d'alguns innocents allellencs que li apuntaven a l'alemany, amb signes mímcics que difícilment es podien desxifrar, que probablement havia sofert una confusió entre Alella i Calella. Amb els problemes lingüístics i les lògiques situacions còmiques provocades pel desconeixement mutu de les llengües de cadascú —ni en Franz tenia la més mínima idea

del català o castellà, ni aquells alellencs sabien dir ni "hola" en alemany—, aquests varen intentar, mapa en mà, fer-li veure que la majoria dels seus compatriotes que venien a Catalunya es trobaven a Calella, i allò era Alella. Tan segur estava, però, el nostre amic Franz d'haver escollit amb encert Alella, que 32 anys després d'aquest episodi, encara ens visita puntualment 2 ó 3 cops l'any. Sense anar més lluny, va ser durant les darreres festes de Nadal que va estar uns dies a Alella.

Franz Xaver Hafner té actualment 77 anys, i encara condueix el seu Mercedes blanc amb el que viatja des d'Alemanya amb la seva esposa Elisabeth Furchtner Hatner, i durant molts anys també amb la seva filla Evhi. Per a ells les fronteres no existeixen, i no parlen als seus amics de Biberach d'anar a Espanya, a Catalunya, o ni tan sols de l'olímpica Barcelona, quan vénen aquí. Parlen senzillament d'Alella. I parlen tan bé del nostre poble que són nombrosos els seus familiars i amics que han vingut a parar aquí algun estiu, atrets per les explicacions de Franz i Elisabeth. Les anècdotes i històries que es poden explicar al voltant del matrimoni i els familiars i amics que els han acompanyat són nombroses. Com és el cas de les maniobres que Franz explica que ha hagut de fer davant "la incorrupte actitud" de fidels funcionaris destinats a les fronteres que no han pogut resistir a les excel·lències del vi d'Alella i, a canvi d'un parell d'ampolles, han fet la vista grossa a tot un carregament de vi que havia de fer més soportable als nostres amics les hostilitats dels freds hiverns alemanys. Moltes més vivències han tingut també com a protagonistes el vi d'Alella i les seves virtuts, que deixen de ser-ho amb el seu abús.

Durant els primers anys a Alella, el matrimoni alemany s'allotjava en tendes de campanya o bé en cases particulars d'algunes famílies del poble. Ara, des de fa 10 anys, quan són a Alella s'instal·len al Carrer de Dalt, concretament a la Fonda de Can Fló.

Han passat 32 anys des que per primera vegada varen trepitjar Alella. Primer la Vespa, després amb Volkswagen, més tard amb Opel i en els darrers anys amb un flamant Mercedes, Franz i Elisabeth han passejat sempre pels nostres carrers intentant passar desapercebuts, amb aquell tarannà tranquil i afable que els caracteritza, i sobre tot, gaudint de la manera de ser dels veïns d'Alella i els seus costums i festes. Ara, aquelles zones turístiques que durant els anys 60 varen començar a viure el seu esplendor, pateixen una important crisi que està reduint de forma dràstica l'arribada de visitants estrangers. El descontrol urbanístic, l'excessiu afany de lucre que ha sobreexplotat determinades zones turístiques destruint paratges naturals, en són les principals causes, juntament amb la despreocupació de les administracions públiques. Si Franz i Elisabeth haguessin mantingut la fidelitat que li han dedicat a Alella, en una d'aquestes zones turístiques, ben segur que algun hotelier o oficina turística els hagués obsequiat amb un homenatge que reconegués el mèrit d'haver estat fidels durant més de 30 anys a aquella zona. La seva forma de ser, però, els va fer triar Alella i els faria també rebutjar aquest homenatge. Amb un idioma molt peculiar que podria ser homologat com "europeu" —perquè barreja paraules alemanyes, catalanes, castellanés, franceses i italianes— i que només és capaç de desxifrar el reduït cercle d'amistats d'Alella, Franz diu que mai ha volgut tenir res a veure amb el turisme de masses que només té com a objectiu la platja, el sol i la cervesa, i que per això va triar Alella per passar les seves vacances. Quan veu què passa amb la crisi de les zones turístiques, somriu amb orgull: el temps li ha donat la raó. ■